

ЛІТАРАТУРНАЯ старонка

Як мы паведамілі, ўжо, на мінулым тыдні ў чацвер у актавай зале ўніверсітэта адбылася сустрэча студэнтаў і выкладчыкаў з групай вядомых беларускіх пісьменнікаў і паэтаў. Сярод гасцей былі першы сакратар праўлення СП БССР народны пісьменнік Беларусі Іван Шамякіна, Барыс Сачанка, Анатоль Грачанікаў, Пятрусь Макаль, Вячаслаў Адамчык, Аляксандр Капусцін, Васіль Зуёнак, Дзмітрый Бугаёў, Міхась Сталяроў, гомельскія літаратары Леанід Гаўрылін і Іван Сяркоў.

Гэта сустрэча ўваходзіла ў праграму Дзён беларускай літаратуры на Гомельшчыне і прысьвячалася 60-годдзю Вялікага Кастрычніка.

Сёння мы змяшчаем фотаздымкі, зробленыя ў час сустрэчы з майстрамі мастацкага слова, а таксама прапануем увазе некаторыя творы нашых гасцей.

Анатоль ГРАЧАНІКАЎ

ЖАНЧЫНЫ

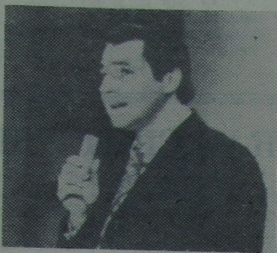
Жанчыны ўмеюць чакаць,
Жанчыны ўмеюць хакаць
Многа ўмеюць жанчыны.
Пяшчотны іх шчабет

Што чужы пашчасціла мне,
І вас няхай не міне.

Не трэба жанчыну гнявіць,
Жанчыну трэба любіць,
Любіць аддана і смела,
Каб музыка ў свеце гучала.

Што ачышчае нам дух,
Якая толькі для духу.
Перад жанчынай, як сынч,
Не будзь, не стагні і не

Калі ты сапраўдны хныч,
Ды, паводзі са мной казкі,
Ей не перастань казкі,

Замест пяшчоты і ласкі,
Жаночых надзей не руйнуй,
Жанчыну раўнуй, не

Сама ва ўсім разбярэцца.
Глядзі, як шчасліва смеецца
Жанчына. І здзіўлены свет
Зайздросна глядзіць ёй

у след.

Усе прысутнічаючы ў зале цёпла сустрэлі выступленне народнага пісьменніка Беларусі, першага сакратара праўлення СП БССР Івана Шамякіна. Іван Пятровіч адзначыў, што Саюз пісьменнікаў нашай рэспублікі выпрацаваў мерапрыемствы па дастойнай сустрэчы

юбілею Вялікага Кастрычніка. Прадугледжана правесці Дні беларускай літаратуры ва ўсіх абласцях рэспублікі, тэматычны вечар у Маскве і шэраг вечароў у Доме літаратараў у Мінску.

Васіль ЗУЕНАК

У ХАТЫНІ

Я ішоў на злome дня да вёскі
Нацянькі, жніўем

Вечар ахінаўся адгалоскам:
«Ты не ві гняздзечка,

Не, не ві гняздзечка,
Да дарогі...»

Не, той песні сёння над палямі
Не спяваў ніхто. Яна з былога
Прастала спаленымі днямі.

Тры гады, як тры тысячгадзці!
«Да вайны» — нібы

Думаем, гаворым, спім

Дух і час—усё вайнона мерым.
Тры гады — праз трыццаць —

Тры гады крыві, агню, адчаю.
Тры гады — пад сэрцам

І праз трыццаць будзіце

Перад вамі, што ў нябеснай

Сталі чарадою аблаччак,
Перад вамі, Лізіце, Хатыні,
Што апалі жменькаю

Перад вамі, спаленыя людзі,
Перад вамі, спаленія хаты,
Радасці і сонца мне не будзе,
Перад вамі — вечна вінаваты.

Спаляненых вёсак грозны
кворум, —
Як глядзець у гэты вочы

Што пылаюць акіянам гора
Над маёю вёскай апалелай?
Як жа мне хадзіць

Калі ён на попеле замешан,
Калі ён — прыслухайцеся —

Як і звон што ў коміне

Узляцець над горыччу

Не. Кружыць не змог тут

Я—таксама: над Хатынню

Радасці крылом

разбіць баюся.

Пятрусь МАКАЛЬ

Вырастаем ад дотыку мамы,
Ад гаючай яе рукі,
Што праводзіць з маленства

Ад якой — да зор напразці!
Вырастаем, як з дрва

Дзе так дрогка звяніць

Вырастаем ад першага кроку
Да апошняга кроку штодня.

Набядзь зорна навізной,
На зямлі мае лепшыя зоркі,
Што яшчэ не прылучаны

Напінае тугія крылы
Кожны шчыры парыў крыві.

Вырастаем ад ласкі і

Ад нянавіці і любві.

У ракетным разбегу падзеі
Вышай праўды і вышай

Вышай чуласці добрых

Забіраюць нас электрычні,
Сцежкі, воблакі і бары,
Пакідаючы ўтульнасьць
Ветразь мары з сабой бяры.
Дакранаючыся да неба
Алюмініевым крылом,
Адчуваеш, як пяткі глеба
Прыцягальным казыча

Барыс САЧАНКА

КОНІКІ

У вушах маіх звяняць конікі.
Цэлы вялізны луг конікаў. Яны
не пераскакваюць з месца на
месца, нікуды не ўцякаюць. А
месца, нікуды не ўцякаюць. Звяняць
улетку і ўзімку, удзень і ўначы.
Звяняць даўно. Так даўно, што
іншы раз мне пачынае здавацца,

што я і нарадзіўся з гэтым зво-
нам. Але не, не, нарадзіўся я
зусім-зусім здаровы. Звон жа
гэты ў маіх вушах з таго спякот-
нага летняга поўдня, калі я ля-
жаў, хаваўся на лузе і лобач са
мною вывернула яму бомба. Бом-
ба, якую скінуў нямецкі самалёт.
Вось з таго поўдня і пасяліліся ў
маіх вушах конікі. Цэлы вялізны
луг конікаў. Яны не пераскаква-
юць з месца на месца, нікуды не
ўцякаюць. А толькі звяняць і зві-

няць. Звяняць улетку і ўзімку,
удзень і ўначы...

Каб вы толькі ведалі, як нада-
кучыў, як абрыд мне гэты звон!

НАРЦЫСЫ

На дзень нараджэння, які
спраўдзілі перад самай вайною,
ён падарыў ёй некалькі белых
як снег нарцысаў. Нарцысы свое-
асабліва, ледзь улоўна пахлі, пах-

лі так, як звычайна яны пах-
нуць, калі вырастаюць не ў
аранжарэі, а пад адкрытым не-
бам, на волі...

І хаця потым у яе было многа
дзён нараджэння — ужо
без яго (ён так і не вярнуўся з
вайны, загінуў смерцю храбрых
пад Варшавай) — і ёй дарылі
кветкі, сярод іх часта і нарцысы,
яна заўсёды на сваіх імянінах
адчувала пах тых, падораных
некалі ім, кветак...

Рэктар ўніверсітэта член-кар-
респандэнт АН БССР Б. В.
Бокуць пад апладзісменты
ўдзельніцаў літаратурнай сустрэчы
уручыў І. П. Шамякіну
памятны адрас, які вызначаецца
свайой арыгінальнасцю. Іван
Пятровіч сказаў, што гэты адрас
музей, які зараз ствараецца ў
новым Доме літаратараў у
Мінску.

У дзень сустрэчы з беларускімі
пісьменнікамі і паэтамі
ва ўніверсітэце быў арганіза-
ваны продаж іх твораў.

НА ЗДЫМКУ: аўтографы
дае Іван Шамякіна.

Фота А. Каріенкі.

